LIVRĂRI IMPOSIBILE · 3

Returnat, vă rog

LinguAula

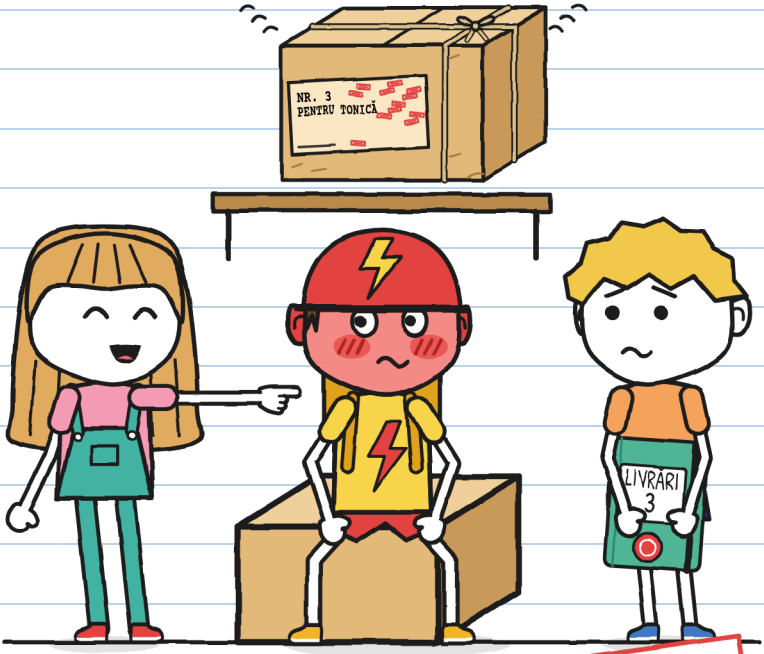

(caietul lui Guni)

MĂRIME M
Nivel mediu · 9+

LIVRĂRI IMPOSIBILE · 3

Returnat, vă rog

Text și ilustrații: LinguAula

MĂRIME M · Nivel mediu · 9+

Versiunea în limba română: LinguAula

Prima ediție: 2026

© 2026 LinguAula · info@linguaula.com

Se poate fotocopia liber, pentru clasă și pentru acasă.

A treia carte din serie. Cele dinainte: „Pachetul ăsta mușcă” și „A nu se deschide înainte de tunet”.

LinguAula

Lucrează fiecare capitol pe linguaula.com

Niciun curier n-a fost rănit scriind cartea asta. Înroșit, da. —J.



Și îl citesc eu prima. —J.

Dacă îl găsești, returnează-l. Te rog.

DOAR ÎN POVESTE

Ștampila asta arată ce se întâmplă doar în poveste: pachetele adevărate nu se întorc zburând. Pe o bicicletă adevărată, ascultă pagina 76. —J.

CINE E CINE



Guni. Curier de sâmbătă. Desenează lucruri pe care nu i le-a cerut nimeni. Caietul ăsta e al lui.

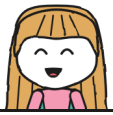

Julita. Scrie cu verde și semnează J. Știe mereu cum să ajute. Asta e problema.



Toni. Livrează pentru FULGER, pe bicicletă. În zece minute sau gratis. Se face roșu pe bucăți.



Mara. Proprietara magazinului Livrări Imposibile. Poartă pălărie de vrăjitoare. Știe mai multe decât spune.



Zoe. De la FULGER. Cea mai rapidă. Dă porecle.



Bruno. De la FULGER. A rămas o dată în pană. Acum doi ani.



Pachetul nr. 3. Sună când e mișcat. Pe etichetă scrie doar un nume.



R. Trimite pachetele pe care nimeni nu reușește să le livreze. Nimeni nu-i rostește numele.

CAIET DE LIVRĂRI 3
de Guni

SECRET.

„Secret" înseamnă că îl citesc eu prima. Și nu spun nimănui. –J.

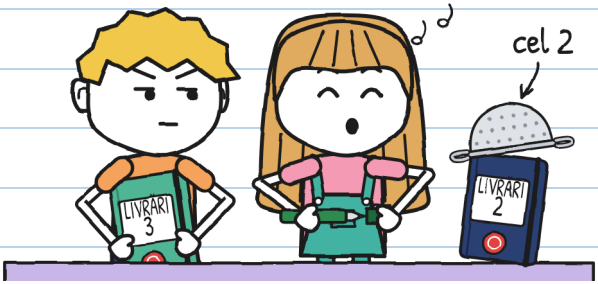

Caietul 2 mi s-a terminat într-o singură furtună. Ăsta e verde și are și el ștampila magazinului. Voiam să-l inaugurez eu. L-a inaugurat Julita.

Ți l-am inaugurat ca să te ajut. Cu plăcere. –J.

Nu i-am cerut ajutorul. Cu Julita, nu contează.

CAPITOLUL 1

Tilin

În magazinul Marei sunt pachete pe care nimeni nu le-a putut livra. Stau pe un raft. Erau douăzeci. Eu și Julita am livrat două: un ou de dragon și niște semințe care alergau. Au mai rămas optsprezece.

În noaptea furtunii, când ne pregăteam să plecăm acasă, unul dintre pachete a sunat.
Tilin.

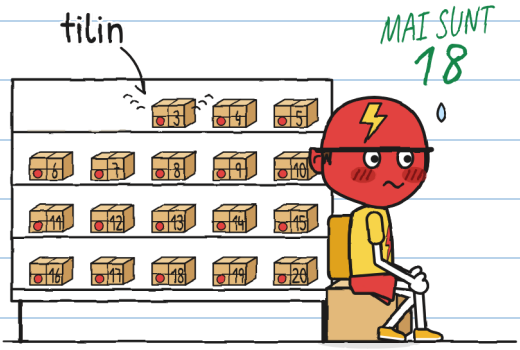

Era nr. 3. Iar Toni, care livrează pentru FULGER în zece minute sau gratis, s-a făcut de culoarea căștii lui.

Pachetele returnate se întorc zburând pe raft în zori, dacă nu e nicio semnătură. Contează doar semnătura celui care primește pachetul. Pe etichetă, cu cerneală care nu se șterge. R. e expeditorul: cel care le trimite.

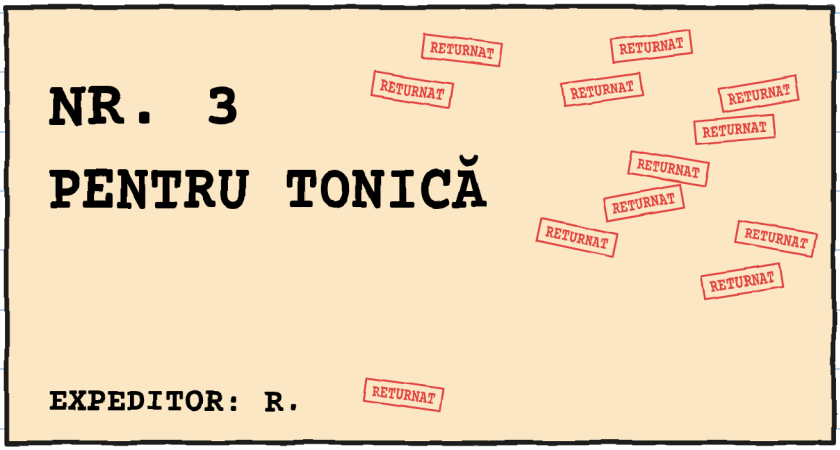

Julita a început să citească eticheta:
— Pentru To...
Și a închis gura. Julita nu tace niciodată la mijlocul unui cuvânt. M-am uitat la Toni: se făcea roșu.

Am citit-o pe jumătate. Cealaltă jumătate am înghițit-o. —J.

Unii oameni se fac roșii dintr-odată. Toni, nu: Toni se face roșu pe bucăți. Am notat.

ROȘOMETRUL LUI TONI

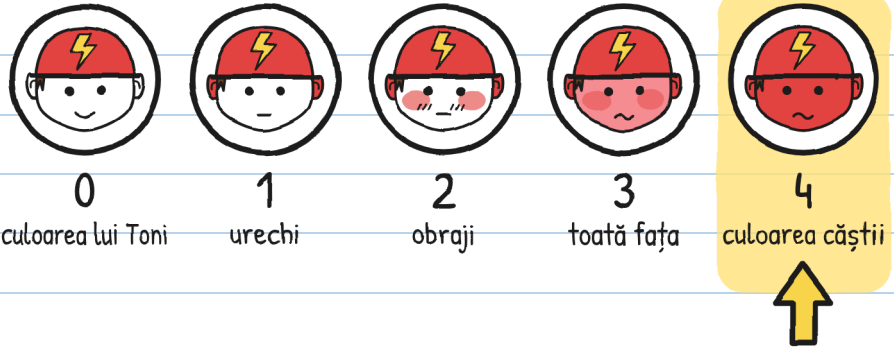

— Pachetul ăla poate aștepta, a spus Toni, foarte repede. — Așteaptă de ani de zile, nu? Atunci încă o zi. Sau zece. FULGER nu se grăbește.
Era prima dată când auzeam pe cineva de la FULGER spunând asta.

În noaptea aceea: 4. Eu l-aș nota cu roșu. Am doar verde. —J.

— În noaptea asta nu se deschide nimic, a spus Mara. — Iar raftul nu se atinge fără permisiune.
Nimeni nu l-a atins. S-a auzit din nou tilin.
Tilin.
— A fost ușa! a spus Julita.

Când nu înțeleg ceva, fac o listă.

SUSPECȚII TILINULUI

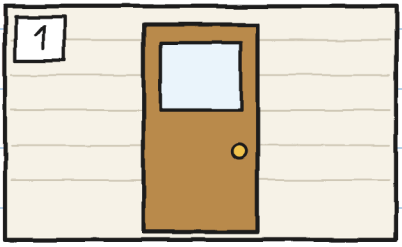

ușa



bicicleta lui Toni



broscuța de cauciuc

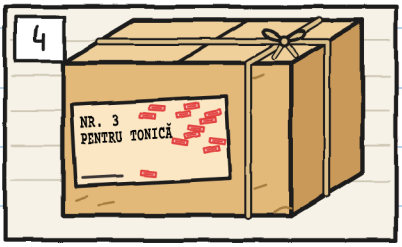

nr. 3

Broscuța e nevinovată. O cunosc. —J.

Am ieșit pe trotuar să încerc sunetele. Nu mai ploua. Am deschis și am închis ușa: scrâââț. Am sunat la soneria bicicletei lui Toni: TRIIING! Am strâns broscuța: chiț.



Înăuntru, Julita făcea semn cu degetul că nu. Niciunul nu suna la fel.
Am intrat. Toni s-a foit așezat în lada lui.
Tilin.

M-am aplecat. Lada lui Toni era sprijinită de piciorul raftului.

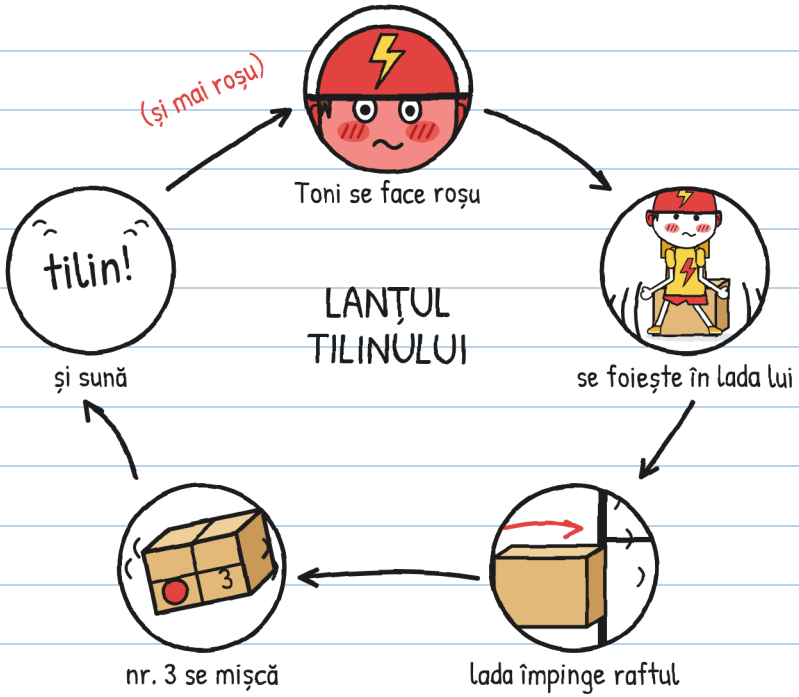

Nu era magie. Era Toni.
Ceva sună înăuntrul nr. 3 când miști pachetul.

Ca mine. –J.

Toni a hotărât să stea nemișcat. I-a ținut atât:

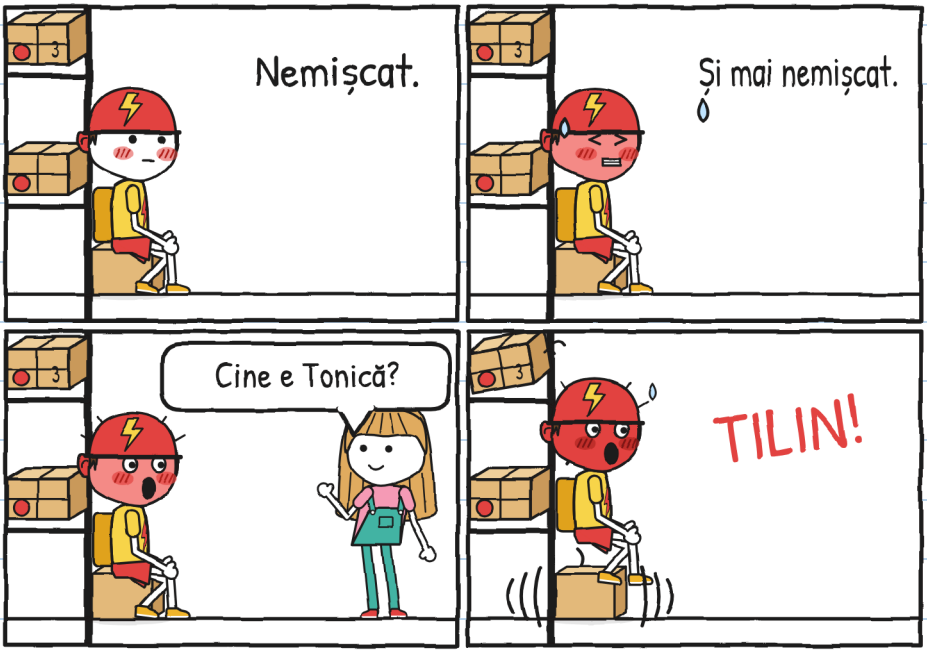

Era doar o întrebare. Întrebările nu împing rafturi. —J.

Asta, da.

— Eram eu, a spus Toni, uitându-se la adidașii lui. — Când eram mic.
A spus-o atât de încet, încât broscuța l-a auzit mai bine decât mine.

Julita a deschis gura. Voia să pună o mulțime de întrebări. S-a uitat la Toni, care încă se uita la adidașii lui. Și a închis gura.

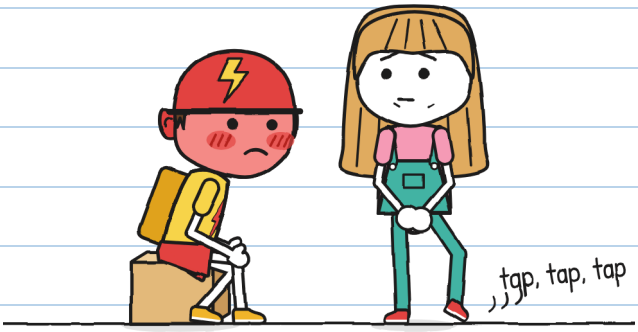

— Nu mai întreb, a spus Julita.
I-a fost greu. Se vedea în picior.

Întrebări pe care nu le-am pus: nouă. Le-am notat. —J.

— Și de ce nu i l-ai dus niciodată? am întrebat-o pe Mara.

— Am încercat să-l duc de douăsprezece ori. Uită-te la etichetă: nici stradă, nici număr, nici nume de familie. Am încercat cu toți Tonicii pe care i-am găsit.

TONICII MAREI

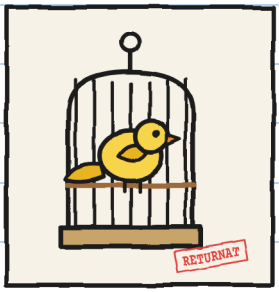

1. Un canar.
(A călcat pe etichetă. Nu contează.)



2. Domnul Antonio, 71 de ani.
(„Mi-ar plăcea.")

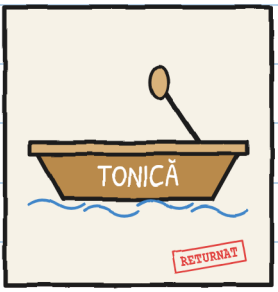

3. O barcă de pe canal.
(N-are mâini.)

— Dar Toni? a întrebat Julita.

— Ultima dată când am încercat să livrez pachetul, nu-l cunoșteam încă pe Toni, a spus Mara, uitându-se la el.

— Și nimeni nu mi-a spus cum îl chemau când era mic.

Mara a scos de sub tejghea o pânză mov. A acoperit nr. 3 ca pe colivia unui papagal la ora de culcare. Apoi a îndepărtat lada lui Toni de raft cu două palme.

— Așa. Acum te poți mișca cât vrei.

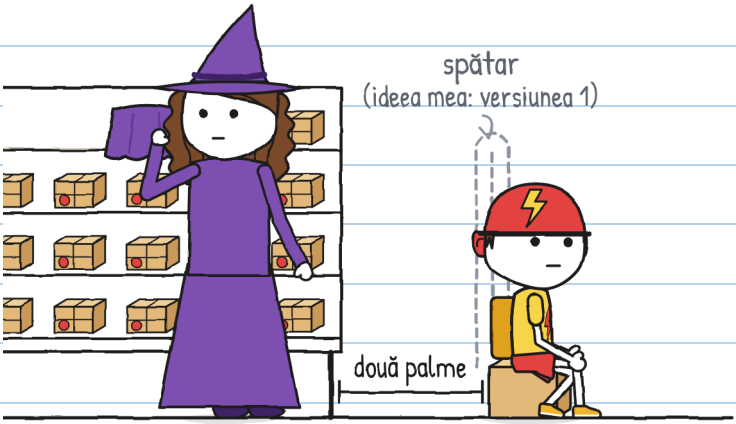

Toni putea să plece. Avea bicicleta la ușă. În zece minute putea ajunge în cealaltă parte a cartierului.

S-a așezat la loc.

Nu știu de ce. Notez oricum. Lada lui nu are spătar, așa că i-am desenat unul.

Nimeni nu ți-a cerut un spătar. —J.

La închiderea magazinului, Toni a rămas ultimul, încheindu-și casca.

— Mara. Mâine vin să vorbim despre asta. Dar în privat.

— Ăștia doi sunt ai magazinului.

Toni ne-a privit.

— Ăștia, fie. Dar nimeni de la FULGER.



Tilinul avea deja stăpân: Toni. Mai rămânea de aflat dacă voia pachetul.

Eu știu deja cum să-l ajut. —J.

Asta mă îngrijorează.

CAPITOLUL 2

N-am zis că da

Duminica magazinul nu se deschide. Mara a lăsat jaluzeaua pe jumătate ridicată și a pus un afiș: ÎNCHIS (în afară de tine).

Toni a venit la unsprezece. Înainte să intre, s-a uitat într-o parte și în cealaltă a străzii, ca atunci când vrei să traversezi. Nu venea nimeni de la FULGER.

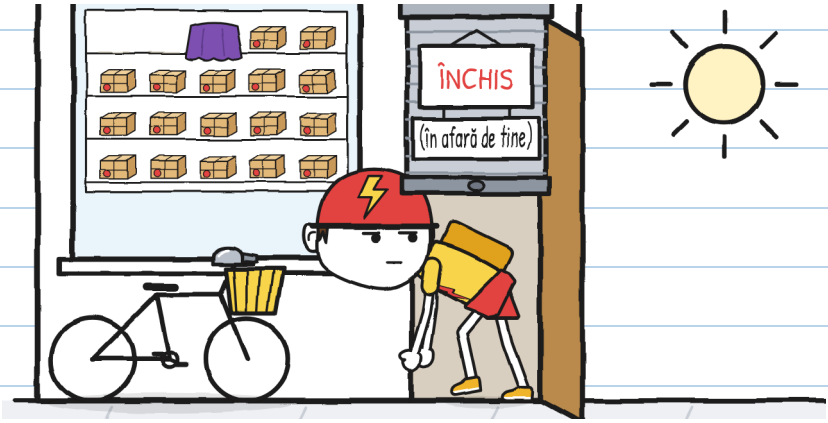

Noi am ajuns la zece și jumătate. Pentru orice eventualitate. —J.

Mara a pus nr. 3 pe tejghea. I-a luat pânza. A vorbit ca cineva care citește un afiș:

— Pachetul numărul trei. Pentru Tonică. Tu ești?

— Eram.

— Îmi ajunge. Îl vrei?

Toni s-a uitat la cutie. Cutia n-a zis nimic.

— N-am zis că da.

— Nici n-ai zis că nu.

— Am zis că n-am zis că da.



Trei fraze ca să nu semneze. Le-am numărat. —J.

Toni a luat cutia cum iei o cratiță fierbinte. A cântărit-o. A răsucit-o. Și-a apropiat-o de ureche și a mișcat-o puțin.
Tilin.
A lăsat-o repede.

— Și dacă o ia acasă? a spus Julita. — Dacă pachetul doarme la Toni acasă, e deja livrat. E logic.
— Ștampila de întoarcere nu merge după logică, a spus Mara. — Merge după cerneală.

CONTEAZĂ CA LIVRARE?		
	S-o privești	NU
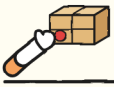	S-o apuci	NU
	S-o duci acasă	NU
	Să semnezi eticheta cu cerneală care nu se șterge	DA

Ștampila și cu mine nu gândim la fel. —J.

— Julita, Guni: livrarea asta e a voastră, a spus Mara. — Ca aceea cu tunetul. Cu trei condiții.

Le-a numărat pe degete:

1. Voi nu deschideți cutia. Eticheta rămâne lipită.
2. Nr. 3 iese din magazin doar dacă Toni cere asta.
3. Semnează cel care îl primește, dacă vrea. Fără semnătură, pachetul se întoarce în zori. Aici nu s-a întâmplat nimic.

— Și dacă nu vrea niciodată? a întrebat Julita.

— Atunci niciodată.

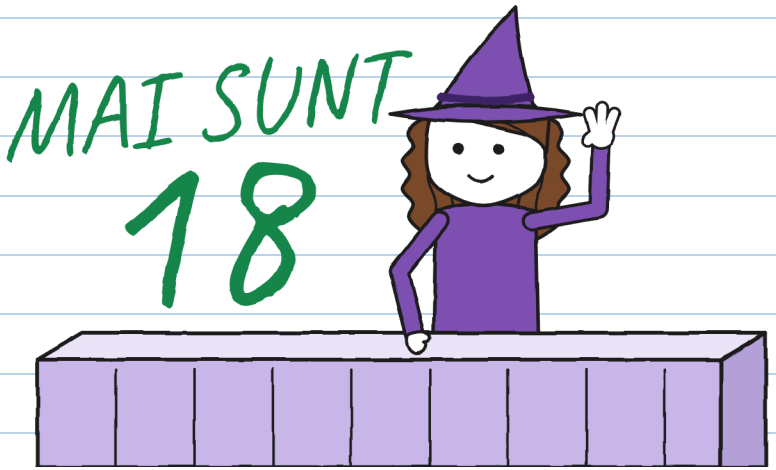

„Niciodată" nu e o dată de livrare. —J.

Toni a tăcut o vreme îndelungată. Julita a măsurat timpul: patru minute. Pentru FULGER, aproape jumătate de livrare.

— O iau cu mine, a spus Toni într-un târziu. — Închisă. Ca să mă gândesc. Deocamdată.
— Tu ceri asta? a întrebat Mara.
— Eu cer.

Am notat cum a plecat nr. 3. Așa nimeni nu putea spune altfel:

FIȘĂ DE IEȘIRE

- [x] Cutie: închisă
- [x] Etichetă: lipită
- [x] Cere: Toni
- [ ] Semnătură: încă nu



Afară, Toni a pus nr. 3 în coșul bicicletei. Când l-a lăsat, a sunat: tilin.

A rămas uitându-se la ghidon, unde are soneria FULGER. Părea că-și amintește ceva.

— Ce e? a întrebat Julita.

— Nimic.

Toni a plecat pe jos, ducând bicicleta de mână. Nu merge niciodată pe jos.



„Nimic" era de fapt „ceva". Trebuie să-l ajutăm. —J.

De la ușă am văzut două biciclete FULGER oprite la colț.

— Toni! Ce porți în coș? a strigat o fată cu o împletitură până la talie.

— O livrare.

— Pentru cine?

— Pentru un client.

N-a mințit. Înainte să răspundă, a întors cutia: eticheta spre el. FULGER nu putea s-o citească.



Acum înțeleg cu „nimeni de la FULGER”. —J.

În noaptea aceea am lăsat jaluzeaua camerei mele ridicată. Locuiesc vizavi de magazin: dacă nr. 3 se întorcea, aveam să-l văd.

— Guni? a spus mama din hol. — Ce faci treaz?
— Păzesc un pachet.
— A. Bine. Dar păzește-l în pijama.



Eu voiam să păzesc. Fereastra mea dă spre o curte. —J.

În zori, nr. 3 s-a auzit înainte să se vadă.

Tilin, tilin, tilin.

Venea pe deasupra acoperișurilor, fără grabă, sunând ca căruciorul cu înghețată. S-au aprins trei ferestre. A lătrat un câine. Nr. 3 a intrat pe ferestruica de deasupra ușii, cea pe care Mara o lasă deschisă pentru asta.



După școală am mers la magazin. Nr. 3 era pe raftul lui. Avea o ștampilă în plus: treisprezece.

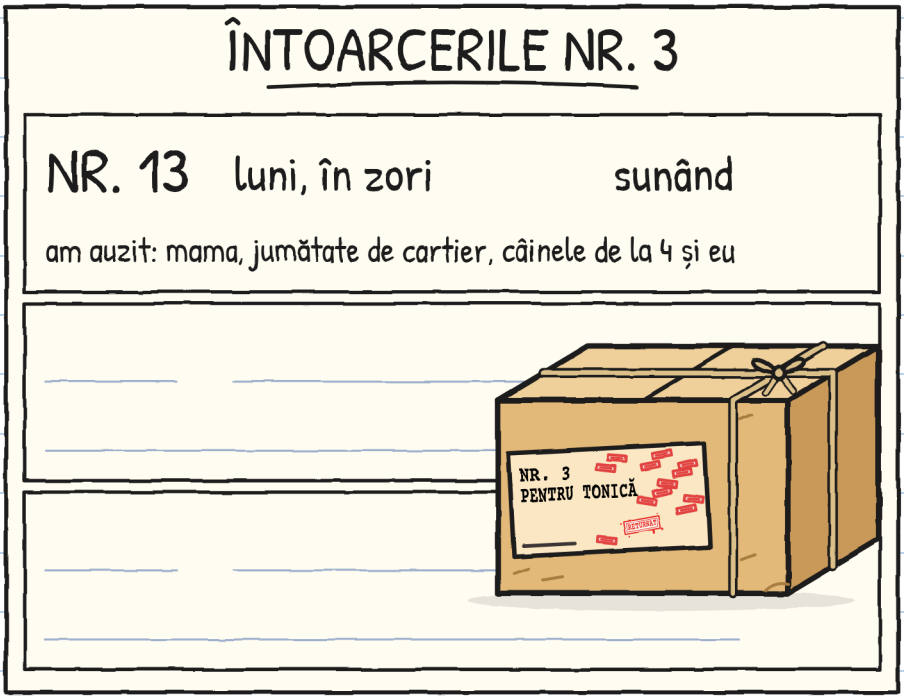

— Nu e o pedeapsă, a spus Mara. — E regula. Nimeni n-a semnat, așa că se întoarce.

Treisprezece ștampile. În ritmul ăsta nu se va mai vedea cutia. —J.

Toni a venit la cinci și douăzeci, după livrarea lui. N-a întrebat de întoarcerea nr. 3. În dimineața aceea îl auzise trecând pe deasupra casei lui.

Asta n-am văzut-o. Mi-a povestit el:

CE MI-A POVESTIT TONI



— Am lăsat-o pe preș. Toată noaptea.
— Și de ce n-ai băgat-o în casă? a întrebat Julita.
— În casă sunt destui care îmi spun așa.

— O semnătură rezolvă totul, a spus Julita după ce a plecat Toni. — Una singură. Durează două secunde. Am măsurat timpul cu a mea.

Am deschis caietul. „Verdele nu o să-mi acopere fraza", m-am gândit. Am scris cu pixul, apăsând:



L-am citit. Nu sunt de acord. Deocamdată. —J.

Am altă idee. Nu te uita așa la mine. —J.

CAPITOLUL 3

Autografe

Marți, la ieșirea de la școală, era o masă pe trotuar, în fața magazinului. Avea o față de masă galbenă până la pământ și un afiș cu scrisul Julitei. La mijloc era ceva, acoperit de fața de masă.



— E un pupitru: un suport ca să semnezi comod, a spus Julita. — Colecționez autografe.

— De când colecționezi autografe?

— De ieri.

Pe pupitru era o foaie cu rânduri. Jos, o ferestruică tăiată cu foarfeca. Fața de masă avea alta la fel, chiar dedesubt.

Am ridicat un colț al feței de masă. Pupitrul era nr. 3 culcat. Ferestruicile lăsau să i se vadă eticheta, cu fața în sus.

CUM FUNCȚIONEAZĂ

1. Foaia, cu ferestruica ei.

2. Fața de masă, cu gaura ei.

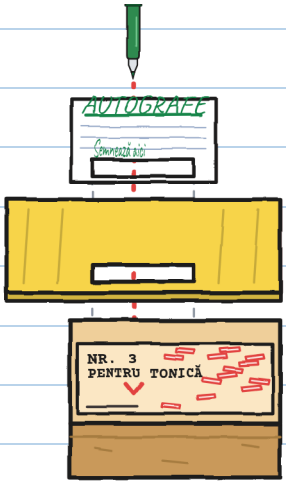

3. Eticheta nr. 3, pe partea rămasă albă.

4. Cine semnează în ferestruică... semnează eticheta.

— Cu carioca mea, a șoptit Julita, încântată.

— Cerneală care nu se șterge. Mâine nr. 3 nu se mai întoarce. Toni va afla când îi vom arăta pachetul. Surpriză!

— Toni n-a cerut ca nr. 3 să iasă din magazin, am spus.
— Condiția a doua.
— O să-i mulțumească.
— Și Mara?
— Era la telefon. I-am spus că e o masă de autografe. Și e.
— Și pupitrul?
— La asta nu m-a întrebat.

I-am amintit de Flora și de a opta sămânță: Julita n-o lăsase pe Flora să semneze înainte de vreme.
— Nu e același lucru. Livrarea aceea era neterminată. Asta e o scurtătură: un drum mai scurt.
— Atunci fă-o tu. Eu nu.

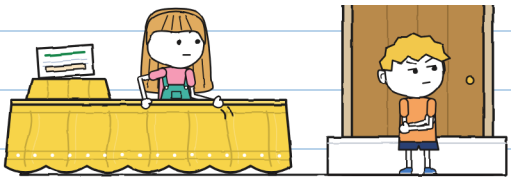

S-a așezat pe treaptă. Foarte demn. N-a ajutat deloc. —J.

FULGER trece pe strada noastră la cinci și zece. Sunt trei, în șir.

FIȘELE FULGER

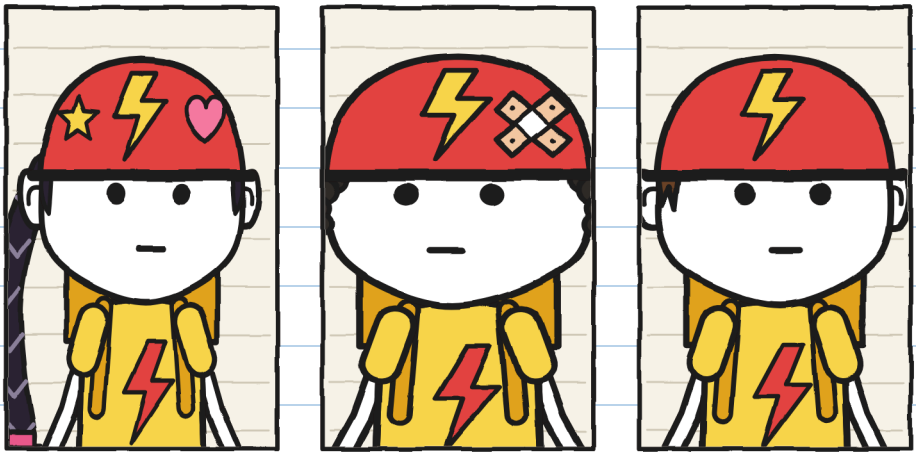

ZOE, „Rachetă”:
cea mai rapidă.
Dă porecle.

BRUNO, „Pană”:
a rămas o dată în pană.
Acum doi ani.

TONI:
fără poreclă.
Încă.

— Autografe? De-ale noastre? a spus Zoe. A frânat și a coborât de pe bicicletă.

Nimeni nu le-a cerut vreodată un autograf. De-aia merge. —J.

Zoe a semnat prima, cu o stea în o. Bruno a scris „Bruno”. Zoe l-a tăiat și a scris „Pană”.

— La FULGER poreclele nu se șterg, mi-a explicat Bruno, fără să se supere. — Am rămas o dată în pană.

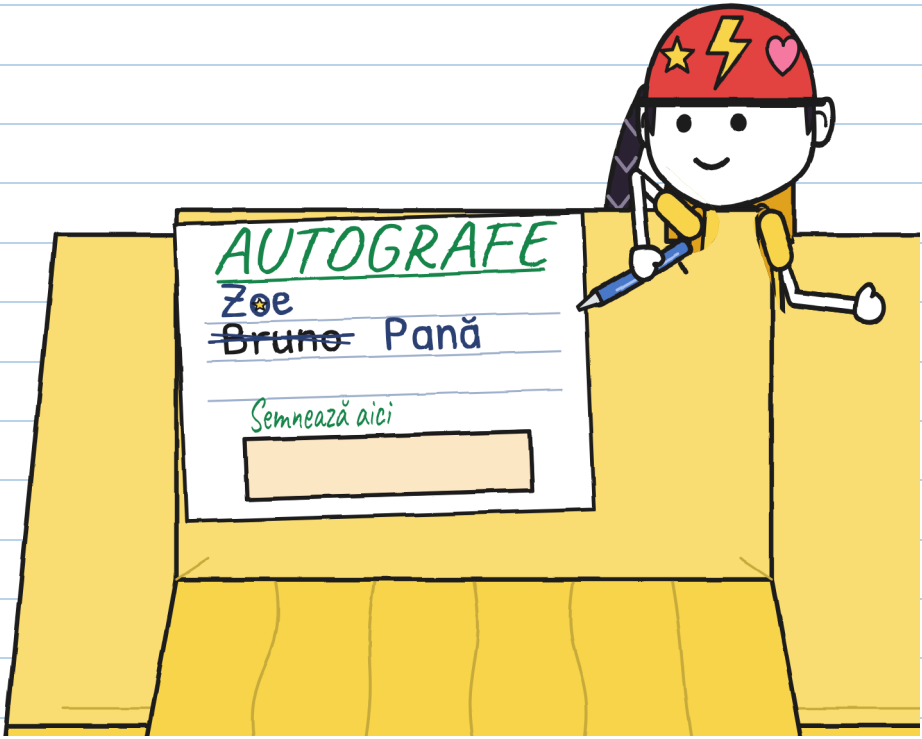

Toni era tot pe bicicletă. Se uita la masă la fel cum s-a uitat la nr. 3 duminică.

— Te-a ajuns rândul, Toni, a spus Julita. — Aici jos, în chenar. E locul de onoare.

Și i-a dat carioca ei verde.

Era prima dată când i se cerea un autograf lui Toni. A coborât de pe bicicletă și s-a îndreptat de spate.

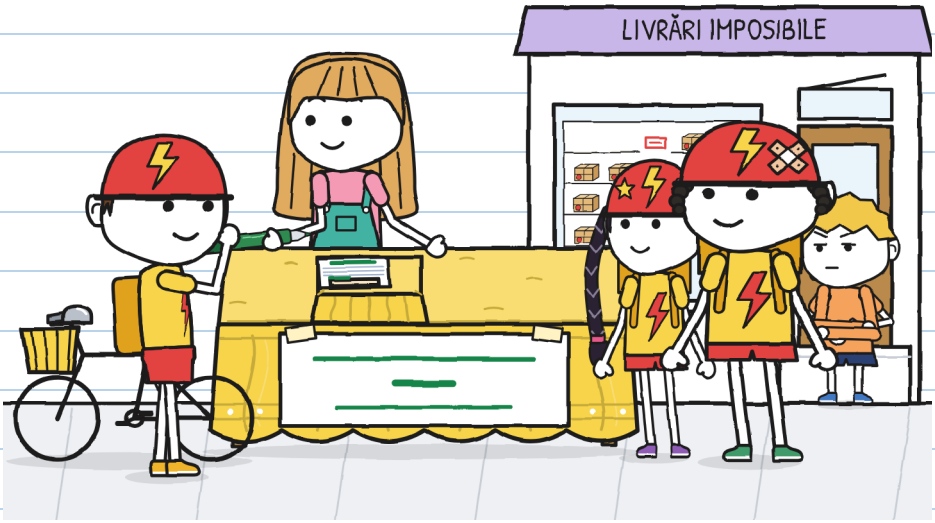

De pe treaptă vedeam totul. „Nu e treaba mea”, mă gândeam. Și tăceam.

M-am ridicat.

— Toni, așt...

Am ajuns târziu. Toni a tras pupitrul spre el ca să semneze. Sub fața de masă, ceva a sunat înainte de avertizarea mea:



Toni a ridicat fața de masă.



— „Pen-tru To-ni-că”, a citit Zoe, rar, ca cineva care citește un premiu.

— Tonică? a spus Bruno, și a râs.

Zoe n-a râs. Zoe se gândea.

Toni n-a strigat. A pus capacul la carioca, încet, și a lăsat-o pe foaie. Nesemnată.

— FULGER nu semnează capcane.

A apucat bicicleta de ghidon și a plecat pe jos. Nimeni nu s-a luat după el.

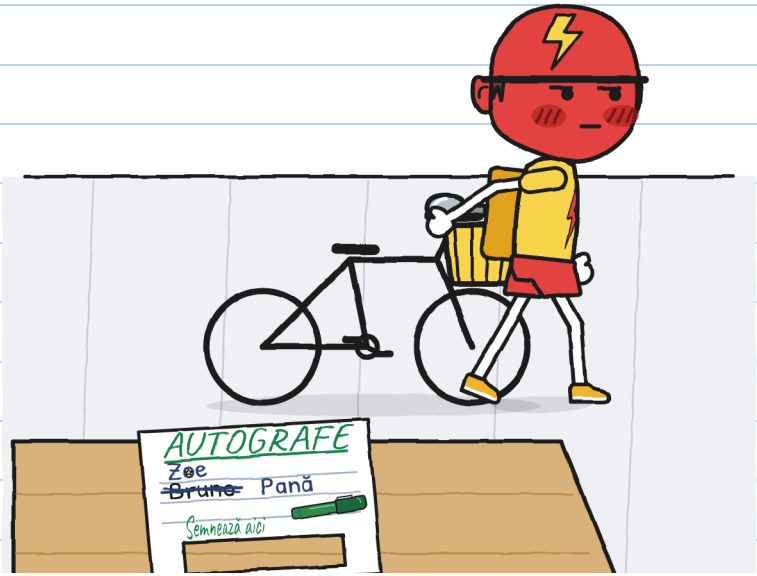

Avea culoarea căștii. Dar nu era roșu de rușine. Era roșu de supărare.

Roșometrul nu are număr pentru ăsta. —J.

Mara a ieșit cu pânza mov. N-a întrebat cine a scos pachetul: s-a uitat la golul de pe raft, s-a uitat la masă și s-a uitat la Julita.

A acoperit nr. 3 și l-a luat în brațe.

— Pachetul ăsta nu e livrat, le-a spus lui Zoe și lui Bruno. — Iar ce scrie pe etichetă e treaba lui Toni.



Au plecat fără să sune din sonerie.

Am ajutat-o pe Julita să strângă: fața de masă, afișul, foaia cu două semnături și o gaură. Nu i-am zis „ți-am zis eu”. Nici „nu s-a întâmplat nimic”, pentru că se întâmplase.

— Tu n-ai făcut nimic, a spus ea.

— Am avertizat târziu. Puteam să avertizez mai devreme. Sau s-o sun pe Mara.



Apoi Julita a intrat și, fără ajutor, i-a povestit totul Marei: ferestruica, fața de masă, raftul, telefonul.

— Lui Toni, a spus Mara, i-o povestești tu.

Miercuri, Toni a trecut la cinci și zece și n-a frânat. La cinci și douăzeci a trecut din nou. A treia oară, Julita stătea în mijlocul trotuarului, cu o hârtie.

SCUZELE

Ți-am scos pachetul.
Am vrut să te păcălesc.
Am arătat eticheta ta altora.
Iartă-mă.
–Julita

Toni a citit hârtia fără să coboare de pe bicicletă.
— Bine. L-am citit.
— Mă ierți?
— Am spus că l-am citit.
În după-amiaza aceea Toni n-a venit la magazin. Lada lui a rămas goală.

Am semnat cu numele întreg. Era minimul. –J.

CAPITOLUL 4

O bicicletă mică

Joi, Toni a intrat în magazin fără să se uite în părțile străzii. Avea o bicicletă sub braț.

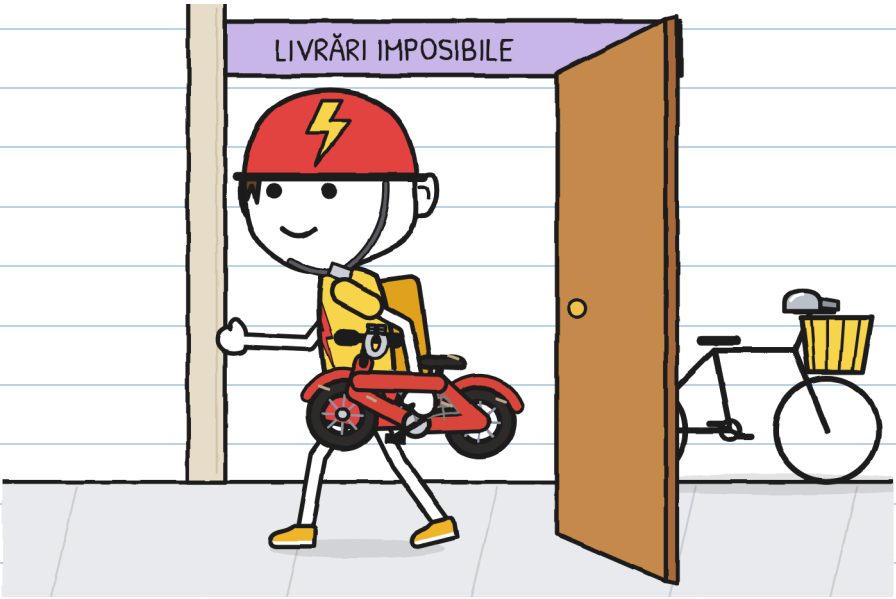

Nu era a lui. Sau da: cea de când era mic.

— De duminică am un tilin în cap, a spus Toni. — Cred că recunosc sunetul. Vreau să văd dacă îmi amintesc bine.

— Vreau să deschid pachetul. Nu aici. Într-un loc fără vitrină.

Mara ne-a dus în camera din spate, încăperea de după magazin.

— A deschide ca să te uiți nu înseamnă a semna, a spus ea. — Fără semnătură, în zori se întoarce.



— Pot să rămân? a întrebat Julita. A întrebat.

Toni a ezitat.

— Dacă nu atingi nimic.

— Nici cutia, nici subiectul.

Toni a desfăcut sfoara. Înăuntru era hârtie de ziar, atât de veche că se rupea singură. Și printre hârtii...

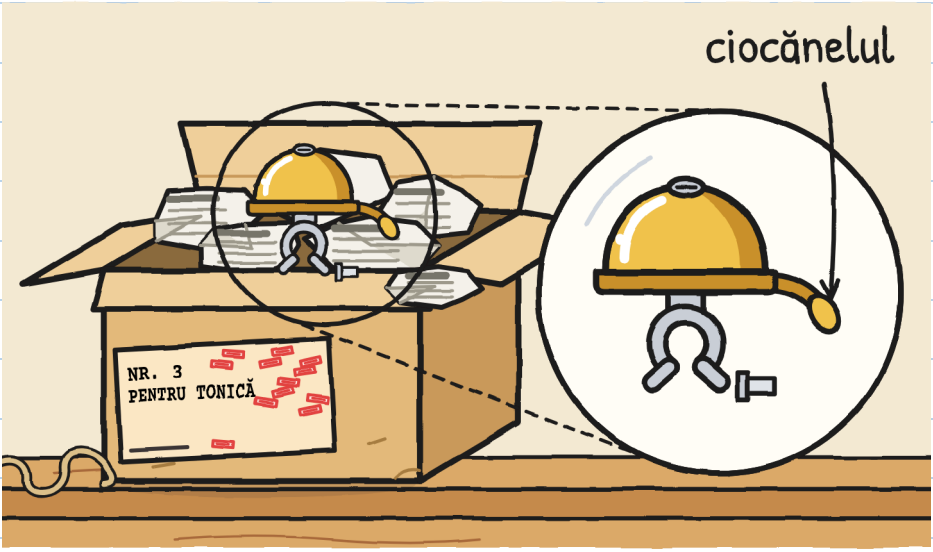

Un clopoțel de bicicletă. Mic, auriu, cu un ciocănel prins de un arc: o clătinare ajunge ca să sune.

Nr. 1 mușca. Nr. 2 alerga. Nr. 3 doar sună.

Nici dragon, nici labe. Un clopoțel. Îmi place. —J.

Dedesubt era un bilet împăturit în patru.

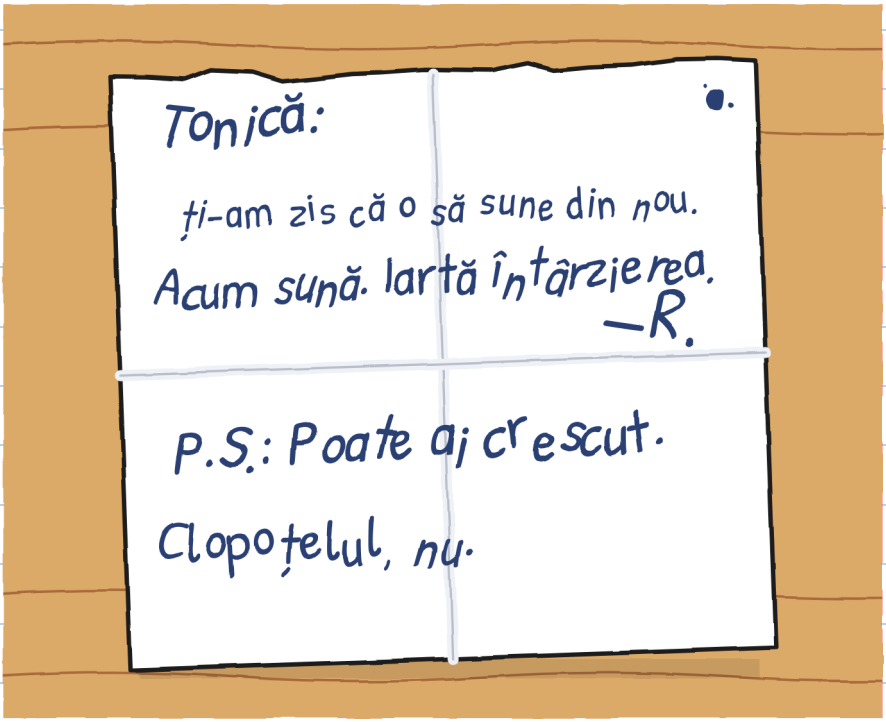

Toni l-a citit de două ori.

— Ce scris urât, a spus. Și atât, o bună bucată de vreme.

R. își ține cuvântul târziu. A spus Flora. N-a spus CÂT. —J.

Atunci Toni a pus bicicleta mică pe masă.

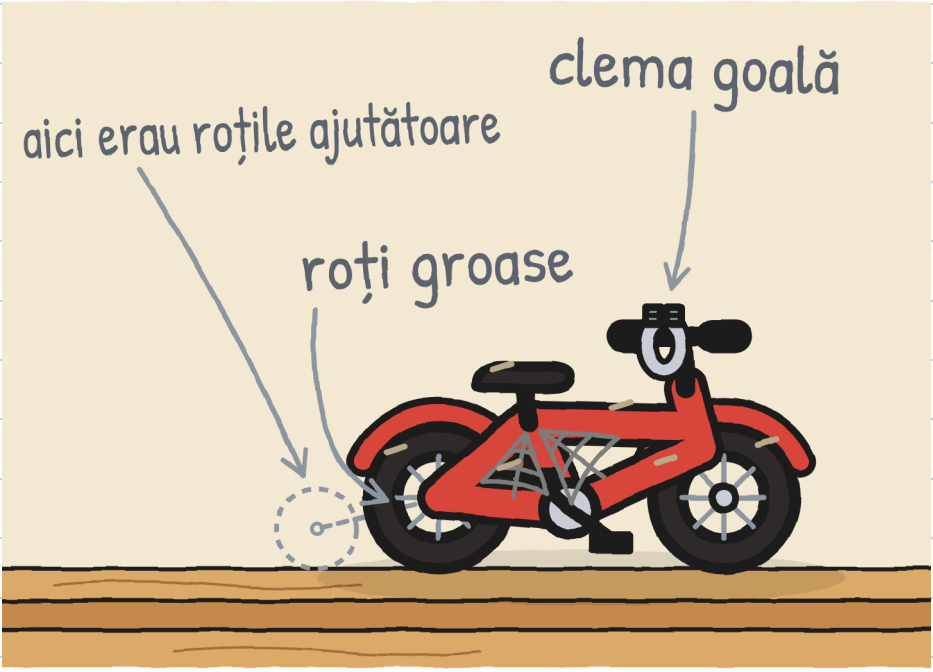

— Era a mea. Avea clopoțelul ăsta, prins cu clema. Într-o zi clopoțelul a încetat să sune: clac. Cineva a zis: „Dă-mi-l, Tonică. Ți-l repar și ți-l dau înapoi”.
— Cine? a scăpat Julita, și și-a acoperit gura.
— Nu-mi amintesc fața. Îmi amintesc clopoțelul. Și că am așteptat mult.

— Acasă îmi spun în continuare Tonică, a spus Toni. — La FULGER, nu. La FULGER sunt Toni: am scris eu pe fișă din prima zi.

— Și ce are rău Tonică? am întrebat.

— Nimic. Până o spune Zoe. La FULGER poreclele nu se șterg. Uită-te la Bruno.

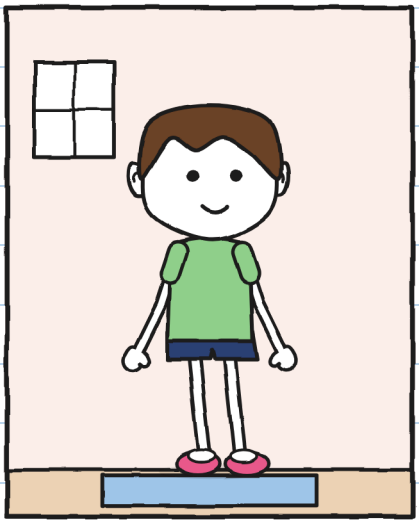

ACASĂ: Tonică

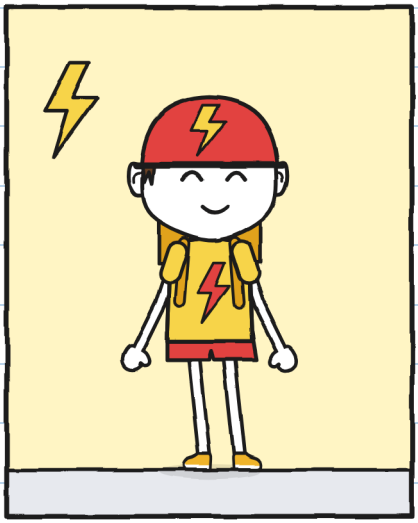

LA FULGER: Toni

— Bruno mi-a spus Tonică de șase ori de marți încoace, a adăugat Toni.

Julita s-a ghemuit în colțul ei.

— Mai încapi? a întrebat Julita. N-a putut să se abțină.
Mara a coborât bicicleta pe podea. Toni s-a așezat.



Încăpea. Cam așa.
Mara a scos un sunet. Părea un râs. Toni a râs și el.
Nu-l mai văzusem râzând din sâmbătă.

Roșometru: 0. Notez pentru că și asta contează. —J.

— Pe bicicleta ta de acum e deja o sonerie, am spus. — Cea de la FULGER. N-ai de ce să-i pui clopoțelul ăsta. Poți să-l păstrezi. Sau să-l lași să se întoarcă.
— Știu, a spus Toni. Dar s-a uitat la mine. Părea că aude asta pentru prima dată.

Julita a stat unsprezece minute tăcută, ascultând, cu carioca strânsă.





11 min

Unsprezece minute. Mi s-a amorțit limba. —J.

— Vreau s-o încerc singur, a spus Toni.
Am ieșit Mara, Julita și cu mine. Toni a închis ușa camerei din spate.

Julita s-a dus la celălalt capăt al magazinului ca să nu asculte. Eu, ca să nu ascult, am desenat: scaunul lui Toni are acum baldachin, un acoperiș de pânză. S-a auzit la fel.



Tilin.
Era același tilin de sâmbătă. Apoi, altul. Și apoi niciunul, multă vreme.

Când a ieșit Toni, avea clopoțelul într-o mână și cutia sub braț.

— O iau până mâine. Nesemnată.

— Atunci în zori se întoarce, a spus Mara.

— Să se întoarcă. Vreau să știu cum e s-o ai o noapte.

— Și dacă Toni lasă clopoțelul în afara cutiei? am întrebat eu.

— N-am încercat niciodată, a spus Mara. — Și n-am de gând să încerc la șapte dimineața.

Toni a băgat clopoțelul și biletul în cutie.



Până mâine mai sunt paisprezece ore. Am de gând să le număr. —J.

Vineri, strada mea a sunat din nou: tilin, tilin, tilin. Întoarcerea nr. 14.

Ce s-a întâmplat în noaptea dinainte n-am văzut. Mi-a povestit Toni:



— De data asta nr. 3 n-a dormit pe preș. A dormit pe noptiera mea. În zori a început să lovească geamul, și i-am deschis fereastra.

I-a deschis fereastra unui pachet. Ce politicos. —J.

Am desenat cele două biciclete ale lui Toni, împreună.
Am adăugat clopoțelul la bicicleta de acum. Arată foarte bine.
Julita a lipit un bilețel peste clopoțelul desenat.

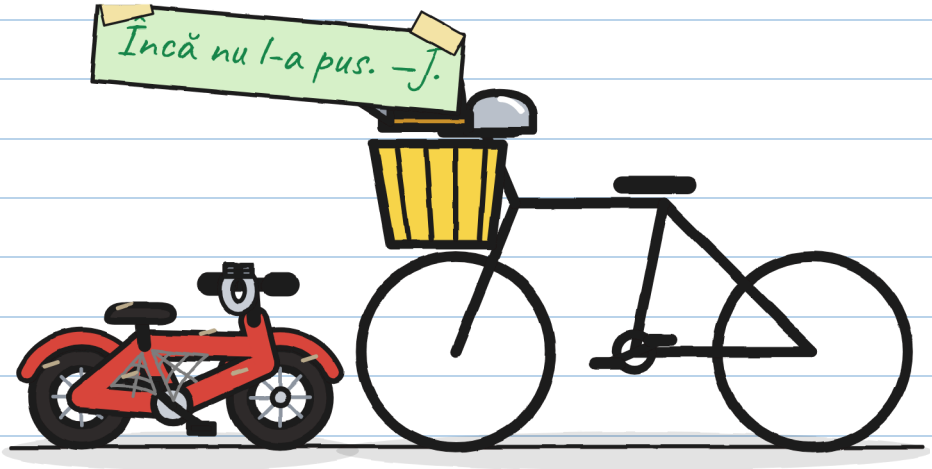

înainte acum

Avea dreptate. Mă enervează puțin.

CAPITOLUL 5

În privat

Vineri după-amiază nr. 3 era pe raftul lui, cu paisprezece ștampile. Toni, așezat în lada lui, îl privea de departe.

Julita pregătea ceva de două zile. M-am temut de o nouă încurcătură.
Era o foaie cu două opțiuni.

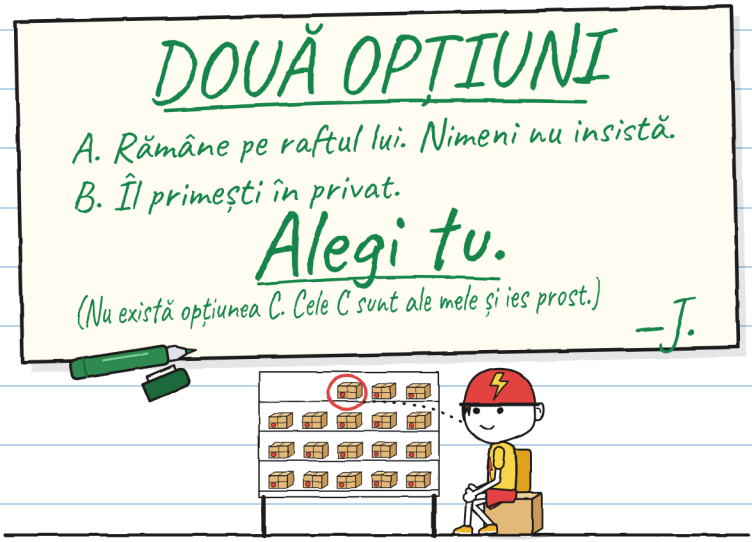

Toni a citit foaia. Apoi s-a uitat la Mara.

— Dacă semnez, cine află?

— Eu. Și registrul meu, cel cu livrările. Nu iese din sertarul ăsta.

— Și FULGER?

— Nu-i spun lui FULGER. Un registru nu e un afiș.

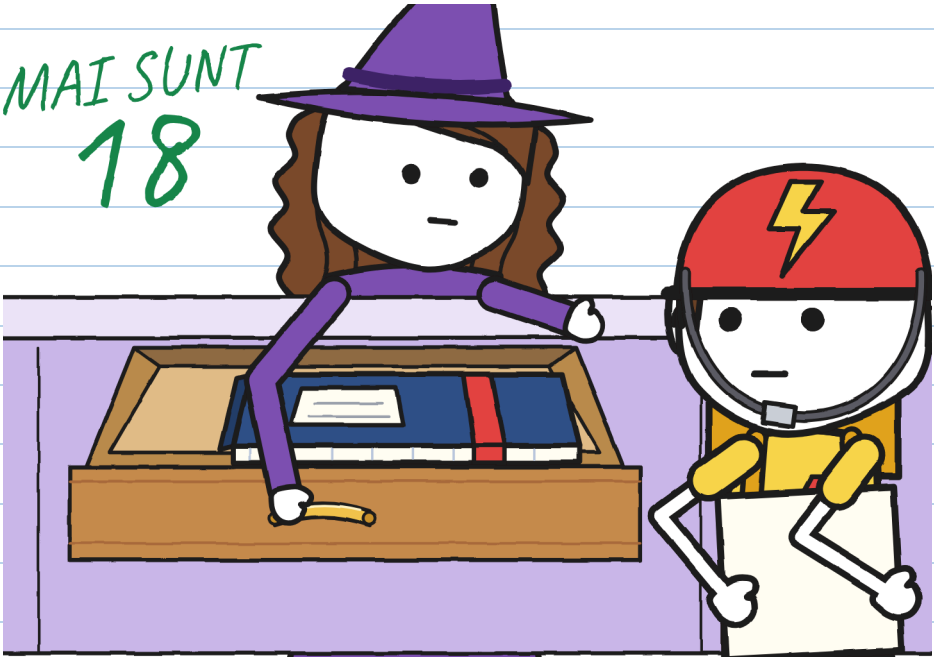

Afișul are numere. Numele rămân în sertar. —J.

Toni s-a ridicat din lada lui.

— B.

Julita n-a sărit. Am văzut-o cum nu sare.

— În camera din spate, a continuat Toni. — Și vreau să fiți și voi. Voi doi.

— Și eu? a întrebat Julita.

— Tu vrei să semnez mai mult decât oricine. Prefer să te am în față.

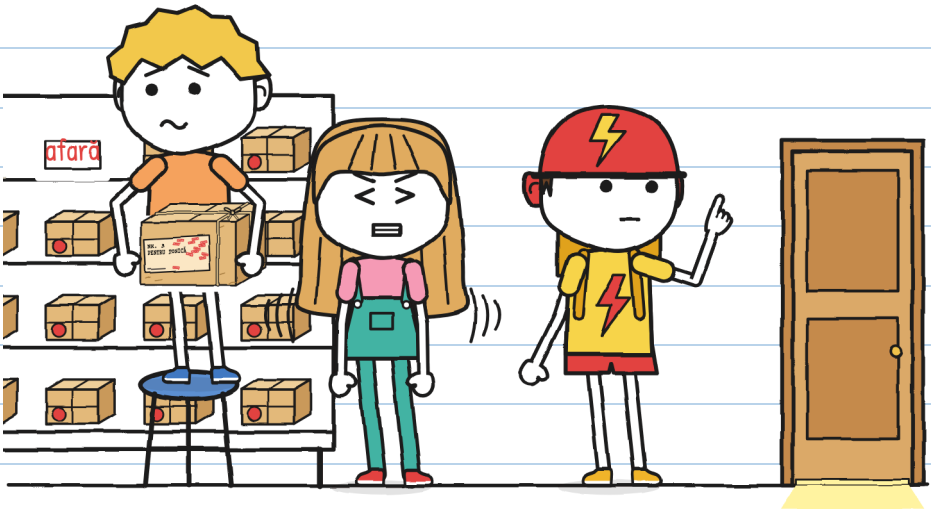

În camera din spate, Toni a scos din nou clopoțelul și biletul. Le-a privit încet, cu mare atenție.

— Înainte să semnez, mă uit la ce semnez, a spus, fără să se uite la nimeni.

Julita s-a făcut de culoarea tricoului ei.



Julita i-a dat lui Toni carioca ei verde. S-a așezat pe un sac din colț.

— Ce faci? am întrebat.

— Stau pe mâini. Ca să nu ajut.

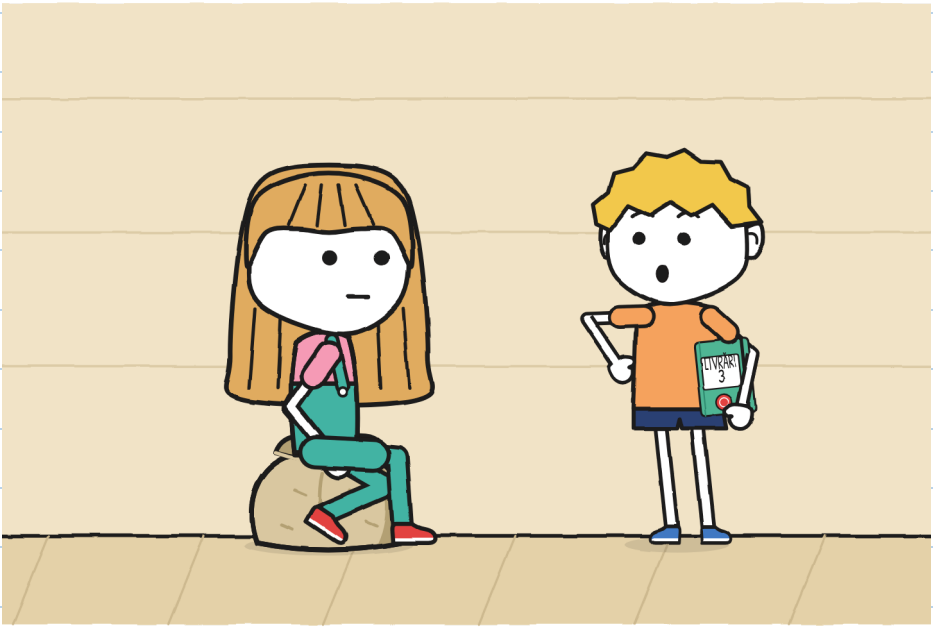

Am închis caietul și mi l-am pus sub braț.

Apoi a notat totul. —J.

Toni a desfăcut carioca și a semnat.



Pe etichetă scria „Tonică”. La semnătură, „Toni”.

— Merge așa? a întrebat-o pe Mara. — Nu e același nume.

— Semnează cel care îl primește, a spus Mara. — Iar tu l-ai primit.

Mara a notat livrarea în registrul ei. Julita avea deja în mână taburetul albastru. L-a lăsat pe podea.

— Pot schimba afișul? a întrebat. L-a întrebat pe Toni, nu pe Mara.

Toni s-a uitat la afiș.

— Scrie doar un număr.

— Doar.

— Bine.

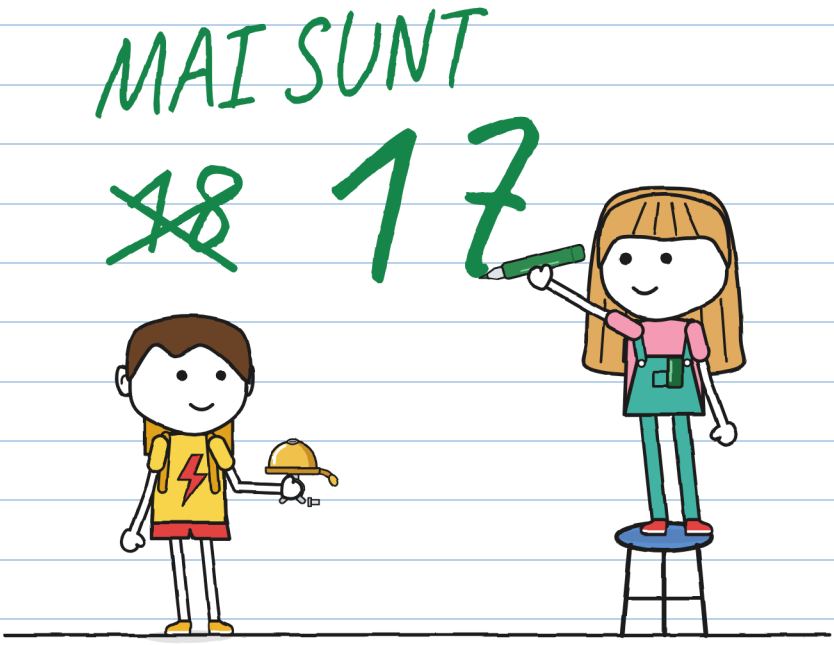

Am întrebat prima. Ca să se știe. –J.

Toni a ieșit pe trotuar. Și-a sprijinit bicicleta de perete. A scos o șurubelniță din rucsac.

— Pui clopoțelul? am întrebat.

— Da.

— Și soneria FULGER?

— Aia e a lui FULGER. Ăsta e al meu.

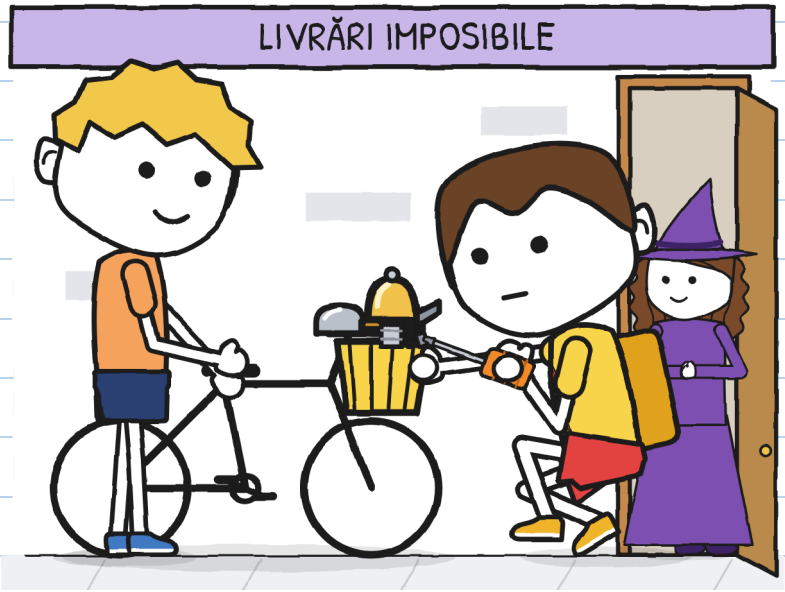

Toni a pus clopoțelul. Eu doar am ținut bicicleta. Și numai pentru că m-a rugat. Toni a atins ciocănelul cu un deget.

Tilin.

La cinci și zece a trecut FULGER. Bruno a frânat.

— Ce sună ăla?

— Un clopoțel.

— De unde a apărut?

— Era al meu.

— De când erai Tonică?

M-am uitat la fața lui Toni. Nimic roșu. Nici urechile.

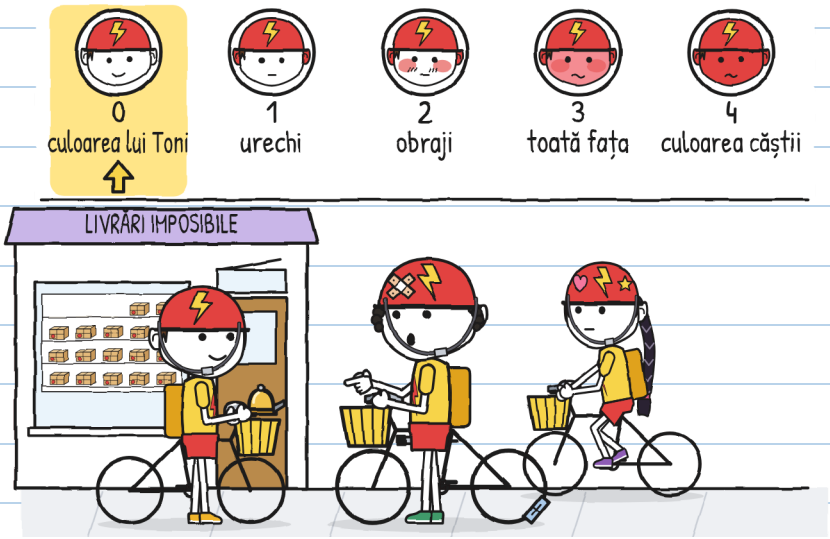

— De când mi se spunea așa. Acum mă cheamă Toni. Și pe tine cum te cheamă?

— Pa... a început Bruno și s-a întrerupt. — Bruno.

— Păi asta, Bruno.

Bruno a ridicat capul. La FULGER nu-l mai chemase nimeni Bruno de doi ani.

Zoe a deschis gura.

Toni a atins ciocănelul. O dată.

Tilin.

Zoe a închis gura. S-a gândit.

— Sună bine, a spus. — Întârziem, Toni.

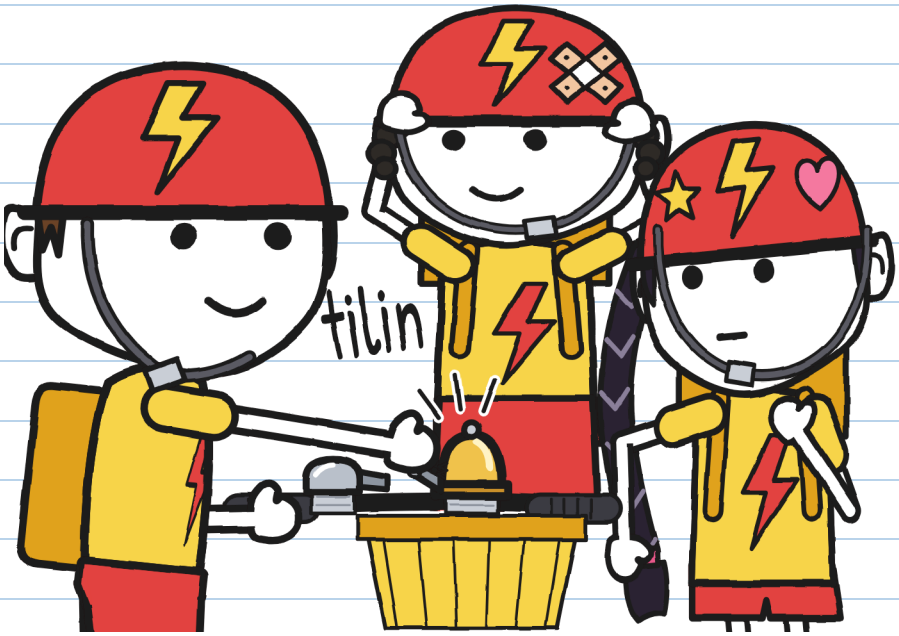

A spus „Toni”. Fără să adauge nimic. —J.

În noaptea aceea am lăsat din nou jaluzeaua ridicată.

— Iar păzești? a întrebat mama.

— Azi păzesc ca să nu se întâmple nimic.

— Mie îmi iese foarte bine asta. Dormi.

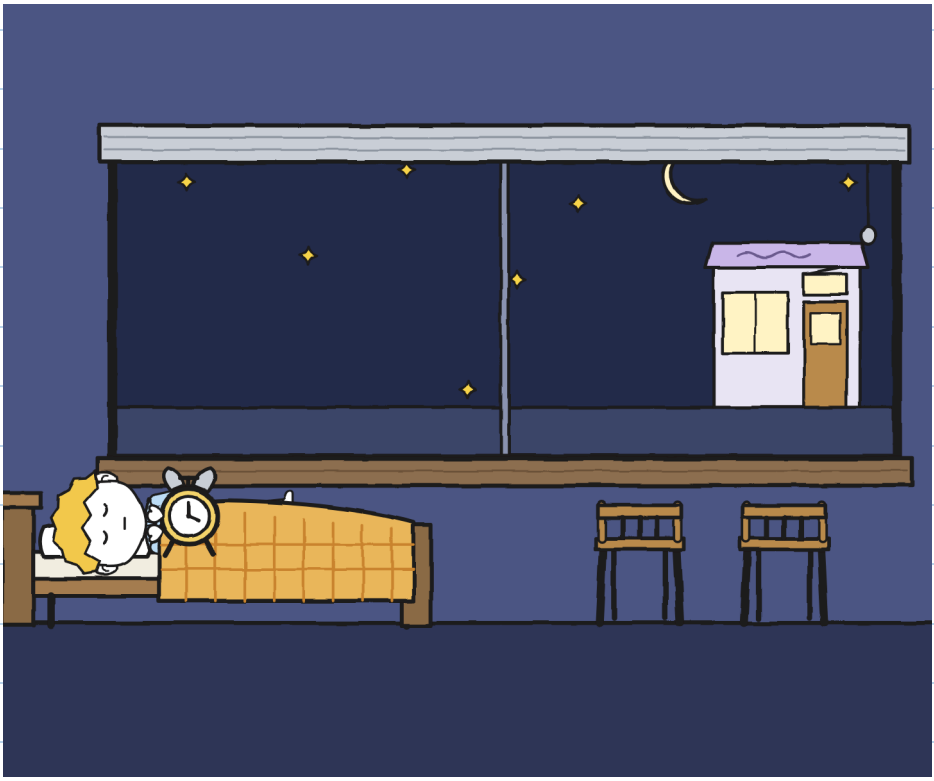

Am adormit cu carioca descapacită. Am perna verde. —J.

S-a făcut ziuă.

Nu s-a auzit nimic.

Nici un tilin, nici o fereastră, nici câinele de la 4.

E cea mai frumoasă tăcere pe care am auzit-o pe strada mea.



CAPITOLUL 6

Deocamdată

Sâmbătă, la zece, am desenat raftul: șaptesprezece pachete și trei goluri.

Mara a lipit eticheta în registrul ei, lângă celelalte două.

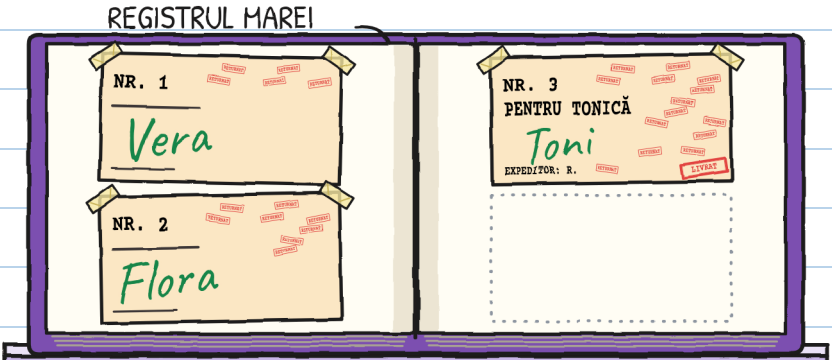

Un ou, niște semințe și un clopoțel. Toate trei au ajuns târziu. Toate trei au ajuns.

Al treilea l-a semnat Toni. De data asta eu doar i-am dat carioca. —J.

Toni s-a așezat în lada lui și s-a foit. De data asta nu s-a uitat la raft.

— Scaunul rămâne „deocamdată”, a spus Mara.

— Deocamdată îmi ajunge, a spus Toni.

MAI SUNT
17



„Deocamdată” poate dura ani. Întreab-o pe nr. 3. —J.

I-am arătat lui Toni proiectul meu pentru scaunul lui. Mi-a luat toată săptămâna.

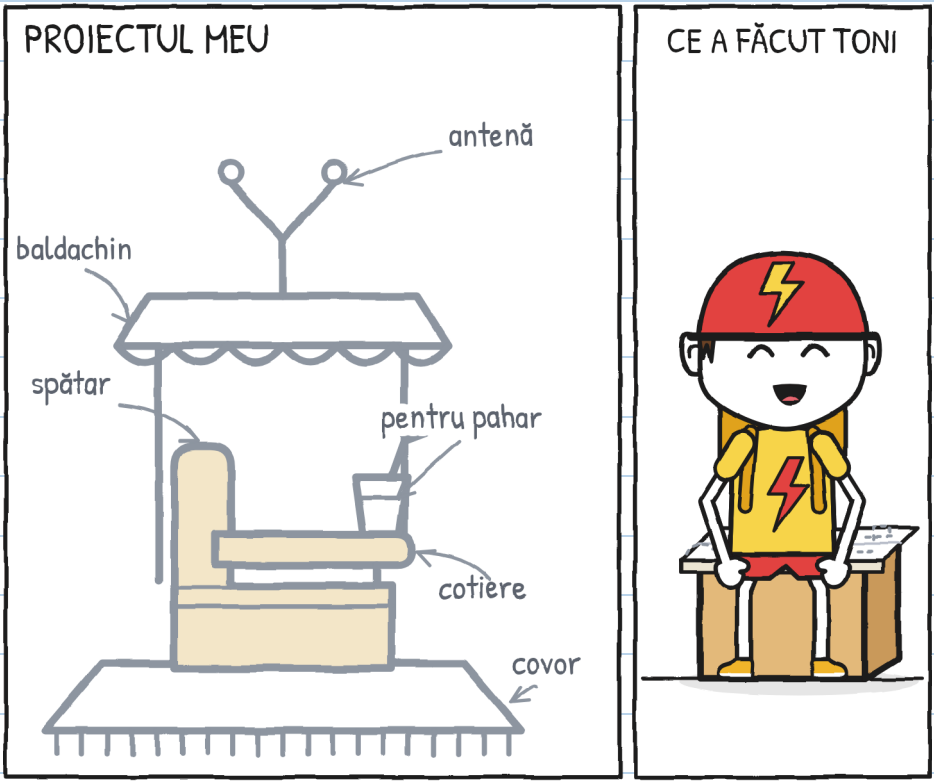

— Mi-l dai? a spus.

A împăturit desenul în patru. L-a pus pe ladă și s-a așezat.

Afară, clopoțelul era strâmb pe ghidon.

— Ți-l țin cât strângi, am spus.

— Pot singur.

A putut el. Eu mă uitam la șurubul ăla. Părea să aibă o sută de ture.

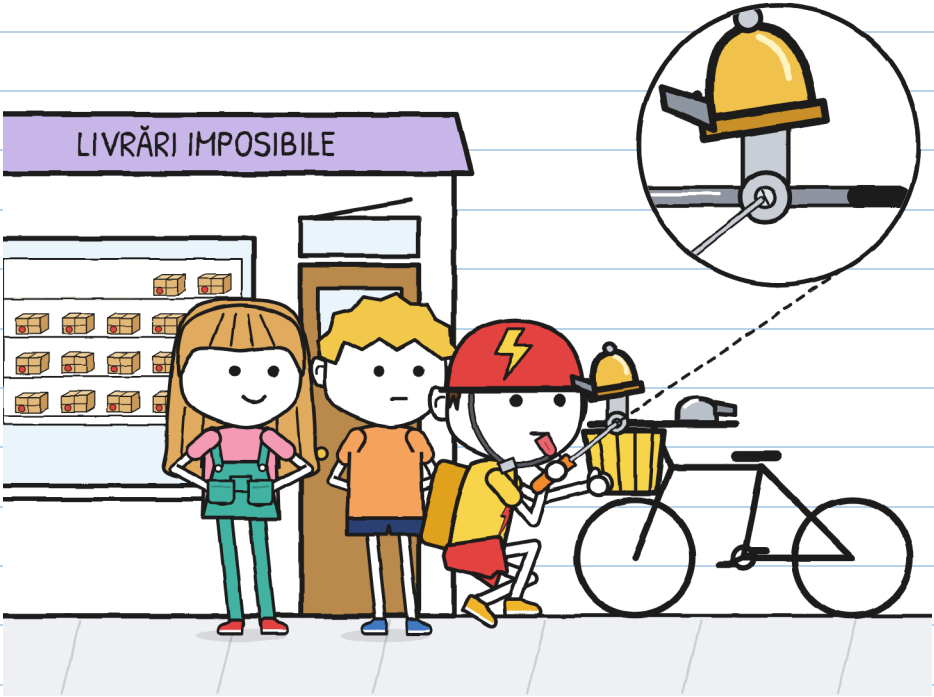

Julita a scos foaia cu autografe. Ferestruica era acoperită cu un petic de hârtie și multă bandă adezivă.

— E cea cu capcana, i-a spus Marei, fără să aștepte întrebarea ei. — Am reparat-o.
Apoi a pus foaia în fața lui Toni.
— Îmi dai un autograf? Pe bune. Fără nimic dedesubt.
Toni s-a uitat sub foaie. S-a uitat sub tejghea. A întors broscuța pe dos.
— Bine.

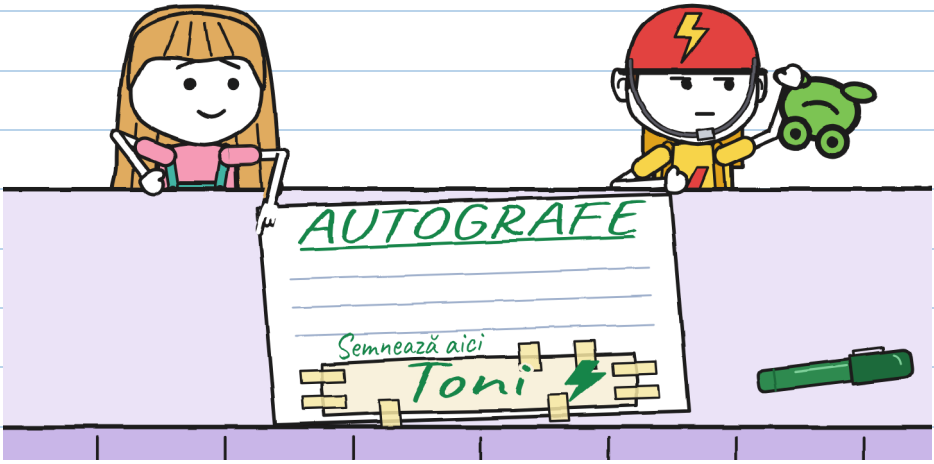

Merit asta. —J.

La prânz, Toni a plecat la o livrare. Un domn cu beretă traversa încet, cu bastonul lui.
Toni a frânat. A așteptat. A sunat clopoțelul o singură dată. Ca și cum ar fi zis: „Sunt aici”.
Tilin.

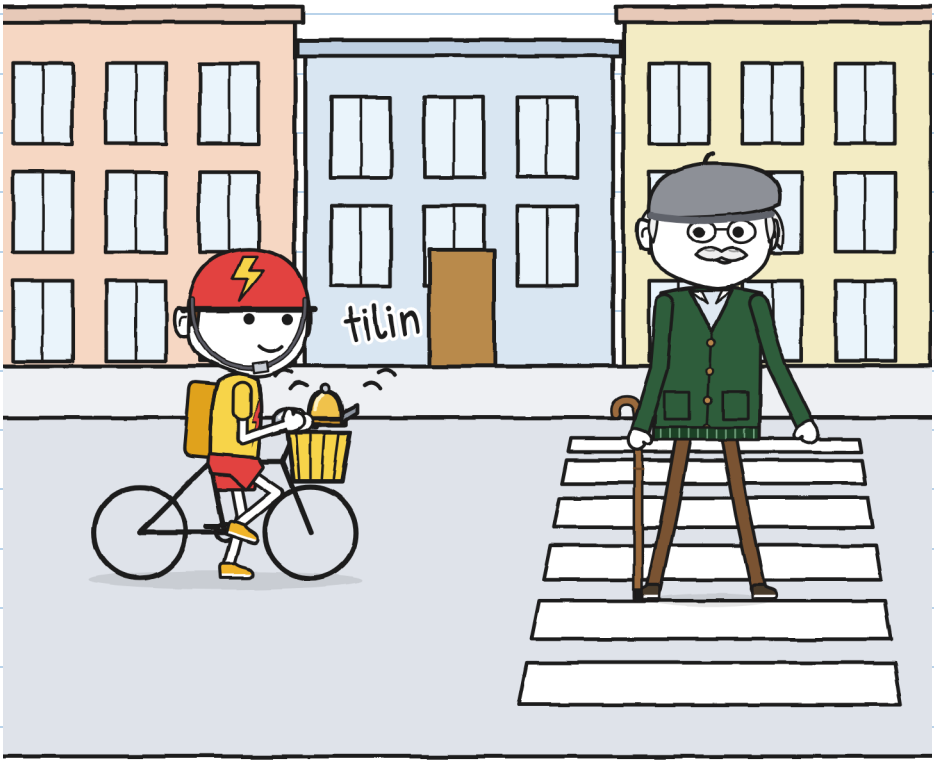

Domnul și-a ridicat bastonul în semn de salut și și-a văzut de drum în pasul lui.

— E domnul Antonio, a spus Mara. — Tonică numărul doi de pe lista mea.

— Clopoțelul ăsta e nou? a întrebat domnul, ajuns pe trotuarul nostru.

— E vechi, a spus Toni. — Era al meu. De când mi se spunea Tonică.

— De șaizeci de ani nu-mi mai spune nimeni Tonică. Dacă vrei, schimbăm: tu, domnul Antonio; eu, Tonică.

Toni s-a gândit.

— Deocamdată, nu.

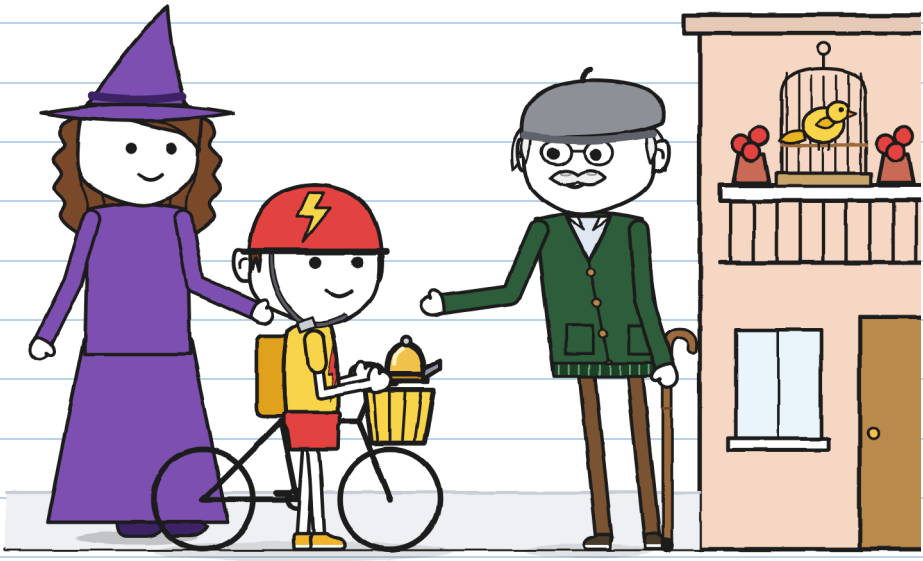

Am scos fișa lui R. Avea deja șase indicii. Am adăugat două. Toni mi-a cerut pixul și a scris dedesubt, cu scrisul lui.

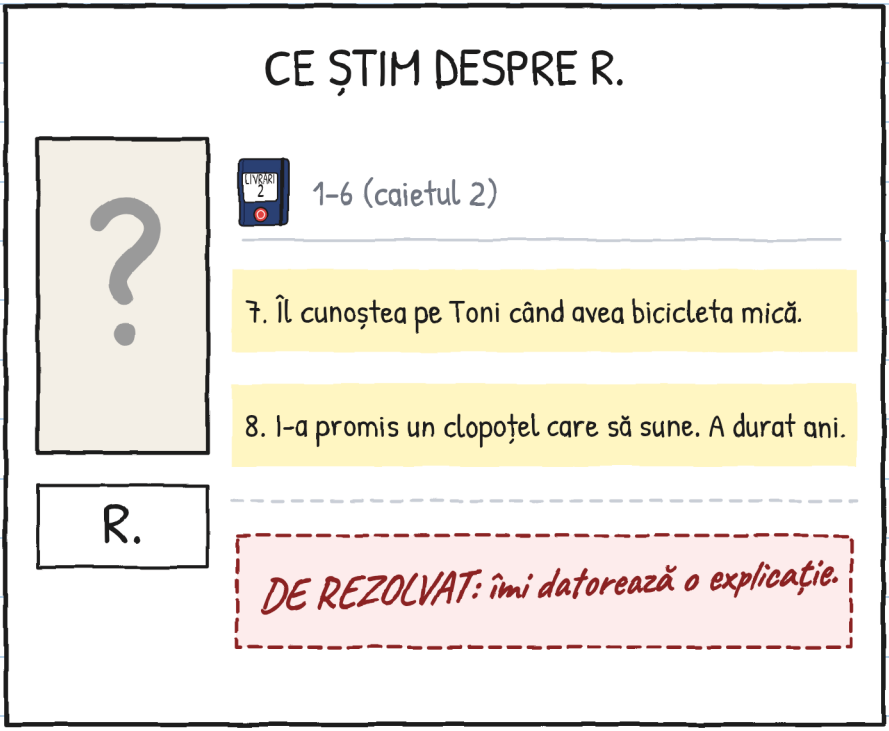

— Și nu-i mulțumești? a întrebat Julita.

— Mulțumirea și reclamația. Amândouă. Când o să știu cine e R.

La unu a intrat Vera, cu Fărâmiță în brațe și cu o crenguță în păr.

— Vin să cer ajutor. Fărâmiță știe deja să decoleze. Acum are nevoie de un loc sigur ca să aterizeze. — A făcut o pauză. — Ieri a ales supa mea.

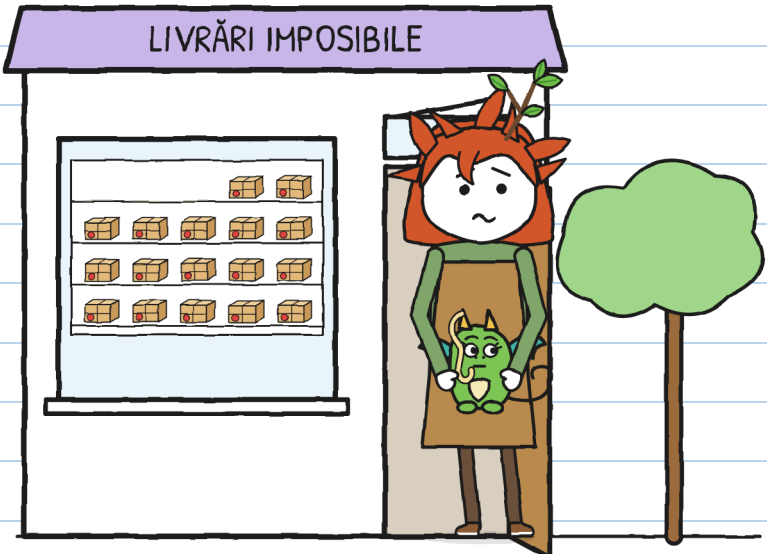

Fărâmiță s-a uitat la mine și a făcut fața mea de „n-am fost eu".

A ta, exactă. Cu un tăitei. —J.

— Ai nevoie de cineva rapid? a întrebat Toni din lada lui.

— Am nevoie de cineva care să știe să aștepte, a spus Vera.

— Știu și asta. De săptămâna asta.

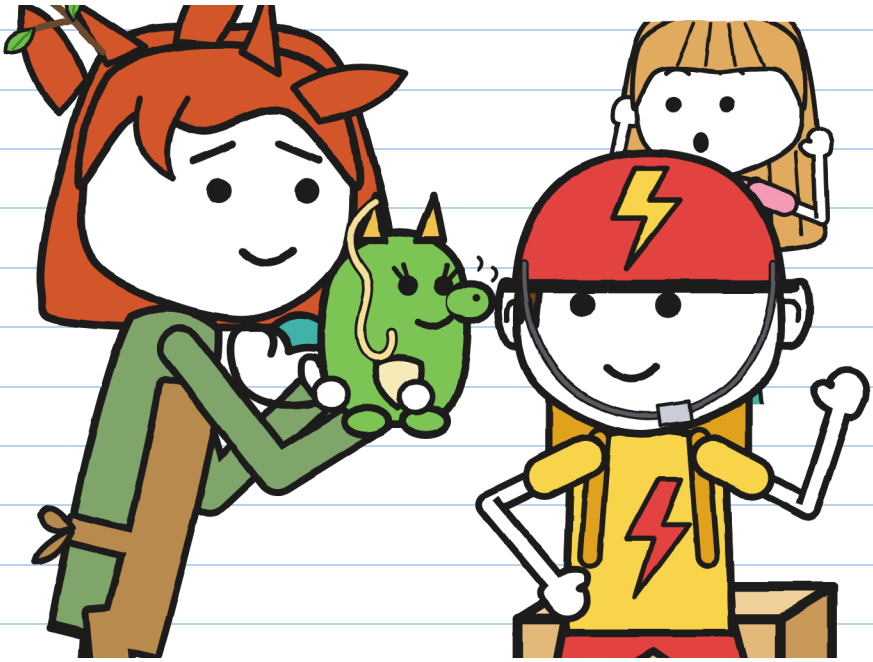

Și eu știu să aștept. Acum? —J.

LIVRAREA NR. 3. Cât a durat fiecare:

	FULGER: zece minute.
	R.: ani.
	Toni: șase zile.
	Julita, ascultând: unsprezece minute (record).



Toni a plecat să livreze. Pe stradă s-a auzit: tilin.
Și altul.
De data asta clopoțelul îl suna el.

Eu încă sun singură. Lucrez la asta. –J.

LIVRĂRI IMPOSIBILE · 4

(foarte curând)

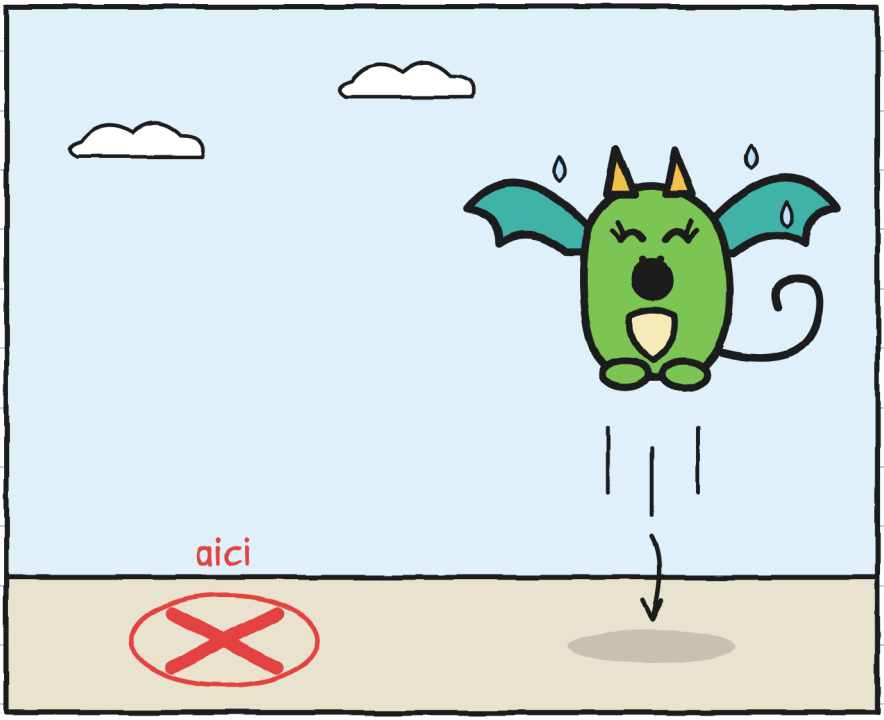

Unde aterizează o dragoniță care te copiază? –J.

CARTIERUL (versiunea 3)

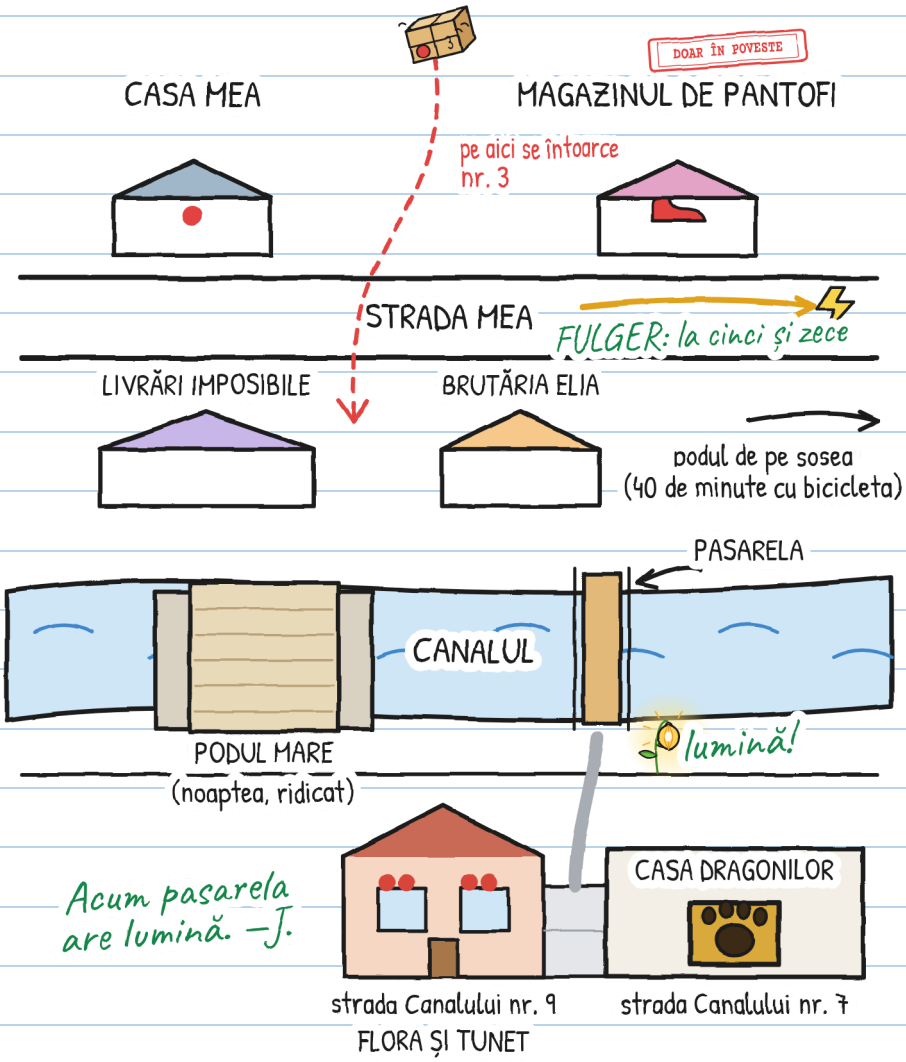

ȘI TU, CUM TE CHEMI?

Pe Toni îl chemau Tonică. Acum alege el cum se numește. Și tu?

Îmi place să-mi spună...

Mi se poate spune și...

Prefer să nu-mi spună...

Eu sunt Julita. „J." doar când semnez. –J.

O POVESTE, ȘASE MĂRIMI

Sunt șase mărimi, de la 3 la 16 ani, și peste 20 de limbi. XXS, XS, S, M și L au aceleași pagini și aceleași desene. XL este un roman. Se schimbă doar felul în care e povestit.

MĂRIME XXS · PRE-A1
MARA ȘI TONI RÂD. VEZI BICICLETA ROȘIE?

MĂRIME XS · A1
Mara aproape a râs. Toni a râs și el. Nu-l mai văzusem râzând din sâmbătă.

MĂRIME S · A2
Mara a scos un sunet, aproape un râs. Toni a râs și el. Nu-l mai văzusem râzând din sâmbătă.

MĂRIME M · B1
Mara a scos un sunet. Părea un râs. Toni a râs și el. Nu-l mai văzusem râzând din sâmbătă.

MĂRIME L · B2
Mara a scos un sunet care la altcineva ar fi fost un râs. Toni a râs și el. Nu-l mai văzusem râzând din sâmbătă.

MĂRIME XL · B2-C1
Roman ilustrat · 13+

Nivelurile CECRL sunt orientative.

Fiecare în mărimea lui. Același tilin. —J.

PENTRU FAMILII ȘI PROFESORI

Lucrează fiecare capitol pe linguaula.com

BICICLETĂ ADEVĂRATĂ: CE SĂ FACI

1. Cască mereu, bine încheiată. Și când mergi „doar aici lângă”.
2. Să te vadă și să te audă: lumini, haine deschise la culoare și sonerie. Soneria avertizează; nu comandă.
3. Ambele mâini pe ghidon. Dacă ceva îți distrage atenția, oprește-te într-un loc sigur.
4. Trotuarul e al celor care merg pe jos: acolo, bicicleta de mână. Înainte să traversezi, oprește-te și uită-te.

Ștampila DOAR ÎN POVESTE arată ce se întâmplă în poveste și nu pe stradă.

ÎNAINTE DE PLECARE, VERIFICĂ-ȚI BICICLETA

